

RETRATS DEL NATURAL
KIKE ANZIZU FUREST
ARTISTA NÒMADA

(144)

PERE VIRGILI

Les mil vides de l'aventurer

TONI VALL
BARCELONA

Durant la seva estada de vuit anys a Indonèsia, al Kike Anzizu el cor li va donar un petit ensurt. Li van haver de fer una intervenció quirúrgica, però estava conscient i en una pantalla podia veure l'interior del seu cos. “¿Podrieu posar música de Pink Floyd, sisplau?”, va preguntar als infermers. El bon humor sempre i en tot moment és marca de fàbrica d'aquest aventurer a qui li agrada definir-se com a artista nòmada, algú que viu el present sempre amb il·lusió i empatia. El seu passat és un cúmul interminable d'històries, de viatges i vivències. Ha sigut animal nocturn, empresari de la festa i la diversió ara, als setanta-quatre anys, valora tot el que li ha passat des del seu convençut humanisme, la seva passió per la vida.

Fa mig any que va tornar d'Indonèsia. Primer va estar a Bali i després en una illa menys massificada que no em vol explicar per preservar-la de la gentada. Viví en una barraca que es va construir ell mateix, hi feia classes d'anglès, geografia i drets humans per a nens. M'ensenya un missatge recent de la Devi, la seva afollada d'allà: “Gràci-

es per ensenyar-me a ser una dona forta”, li diu. El Kike està emocionat i m'explica que part de la seva tasca allà va ser divulgar la lluita contra les desigualtats i el masclisme, la subversió del cruel sistema de castes que hi impera. N'està molt content, d'aquesta penúltima aventura.

Fa uns anys va escriure un llibre, *De camino a Karachi. Cuaderno de un viaje a Oriente*, en què relata el viatge fundacional que el 1969 el va portar fins a Beirut per amor, perquè volia treure de la presó la dona que estimava. No se'n va sortir i va començar un peregrinar nòmada per països asiàtics. Ho rememora per a mi com si fos ahir que hagués fet el viatge amb furgoneta fins a Holanda i des d'allà a Istanbul, on va fer de taxista. De Síria al Líban, després l'Iran i l'Afganistan. A Kabul li roben el passaport i els diners, arriba a Islamabad i Karachi, on ven sang per poder menjar. L'escala final del viatge serà a bord d'un vaixell, quaranta dies embarcat amb rumb cap a Europa fins al port de Marsella i amb tren de retorn a Barcelona.

La seva filosofia de vida té a veure amb la natura, el minimalisme, la desposseïció i caminar descalç per sobre les pedres. Ho va aprendre a la seva estimada Formentera. L'ortodòxia l'etiquetaria de *hippy*, però no se'n considera. “Abans que res soc pare”, afirma amb un somriure. Té

Amor
El 1969 va anar a Beirut per treure de la presó la dona que estimava

Canvis
Va fer cinc anys d'empresari de la nit a la Barcelona preolímpica

quatre fills i és aquesta la seva millor obra d'art. “La vida m'estima”, proclama a la mínima que pot. És un acumulador de professions, ser inquiet i curiós l'ha portat a aprendre a fer quasi de tot. A Copenhaguen es va fer joier de plata i els anells que llueix els ha fet amb les seves mans. Va estudiar publicitat i màrqueting a Esade, ha fet de fotògraf, restaurador de mobles i recuperador de masies deixades de la mà de Déu, tant se val si era un *cortijo* a Las Alpujarras o a la vall de Camprodon. A Formentera es va enamorar d'un garrofer i es va autoeditar el llibre *Mi querida Formentera*.

El negoci de la festa

Un dels cops que va tornar de Formentera a Barcelona va tenir una visió, va imaginar un envelat per ballar rock'n'roll i salsa, venia de les nits eternes de les illes i la festa se li havia incrustat molt endins. “Barcelona encara era grisa però estaven passant moltes coses prometedores i jo volia ser-ne protagonista”. Amb aquest afany es converteix en empresari de la nit. Primer amb La Ceca, al Born, després el Karma, l'Ébano, l'Esser i un peregrinar per locals fins que el 1985, juntament amb Xefo Guasch i Inge Huygen, arriba el torn del Bikini. Sí, el mític Bikini de la Barcelona preolímpica porta la seva empremta. Va ser una aventura apassionant de cinc anys

de la qual va quedar saciat i també cansat, que el va fer transitar per estats eufòrics i també depressius, sobretot després, quan la ressaca vital no és sempre fàcil de superar.

El Kike és rebel des dels dotze anys, quan el van enviar intern a Olot. Abans, quan en tenia quatre, els metges van dir als seus pares que seria un nen nerviós. No s'equivocaven, queda clar. Ha tingut una vida intensa i ha treballat molt. Del que més content està és d'haver-se preguntat sempre “Per què?”. Té les memòries en construcció però no vol deixar de viure per posar-se a escriure. Ha estat disset cops a l'hospital: set meniscos, dos túnels carpians, una úlcera estomacal, un atac de cor, un ictus de retina, un braç obert per la meitat i el nas a can Pistras. L'historial fa por, és com per arrencar a córrer, però ell simplement eleva una riallada al cel.

La meditació i la lectura li han injectat saviesa. M'explica per on avança avui la seva filosofia de vida: “Si penses en un any has de cultivar faves i cols. Si penses en deu anys, cultiva arbres fruiters. I si penses en cent anys, el millor que pots fer és cultivar persones”. I la música, sempre la música, l'artífex de les grans revolucions de la història, la companya que mai falla en els millors moments d'aprenentatge i de felicitat. “¿Podeu posar música de Pink Floyd, sisplau?”, sensacional! —